

איצרות המשיח

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

ד' באייר תשפ"ה | שבת קודש | גלוץ 151

פרשת במדבר - שבועות

עין והלץ חכם בנדרו שמואל'י שליט"א

וְכָל-הָעָם רֹאִים אֶת-הַקּוֹלֹת וְאֶת-הַלְפִידִם וְאֶת
קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת-הַהָר עָשָׂן וַיֵּרָא הָעָם וַיָּנֻעוּ
וַיַּעֲמֵדוּ מֵרָחֵק:

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ד"ת
19:03	19:43	20:15	21:10
19:25	19:45	20:17	21:12
19:22	19:42	20:13	21:08
19:22	19:42	20:13	21:08

*ממנה ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הולולא דצד-יקוא

יום ראשון - ה' סיון

ה. רבי אברהם אמאליאו, מח"ס ברית אברהם | רבי גרשון אשכנזי, מח"ס עבודת הגרשוני | רבי חיים יעקב סאפרין האדמו"ר מקאמורנא י-ם, תשכ"ט | רבי מרדכי כרמי, מאמר מרדכי

יום שני - ו' סיון

ו. דוד המלך, ב' אלפים תתקכ"ד, קבור בהר ציון בירושלים | רבי מרדכי אמייס הכהן, מגורבה, מח"ס גזולות מרדכי, תשל"ד | רבי אברהם עזריאל מחסידי בית אל | רבי אברהם מרדכי אלתר מגור בעל אמרי אמת, תש"ח | רבי יוסף זליכה, התשע"ב

יום שלישי - ז' סיון

ז. הושע בן בארי הנביא, קבור בצפת | רבי ישראל בעל שם טוב, תק"כ, קבור ברוסיה | רבי חיים יעקב אבולעפיה | רבי זאליג ראובן בנגיס ראב"ד ירושלים, לפלגות ראובן, תשי"ג | רבי סלימאן דוד ששון, תשמ"ה | רבי אליהו ראם ראב"ד ירושלים, תשנ"ג | רבי דוד דראע הלוי, מצדיקי מרוקו | אברהם בן אברהם, הגרף פוטוצקי

יום רביעי - ח' סיון

ח. רבי משה חיים סבו של הבר אש חי | רבי משה לוי, תשי"ו | רבי משה נחמיה כהנוב ראש ישיבת עץ חיים בירושלים | רבי יששכר דב גולדשטיין ראש כולל שומרי החומות, תשמ"ח | רבי יהושע מונסניגו, מפאס, שבילי המשפט, תרנ"ב

יום חמישי - ט' סיון

ט. רבי אהרון עזריאל, מח"ס כפי אהרון | רבי משה רבקהש, מח"ס באר הגולה, תמ"ד | רבי ישראל משקלוב, מח"ס פאת השלחן, תקצ"ט | רבי יעקב מאיר הראשון לציון, תרצ"ט | רבי יעקב חיים סופר, כף החיים, תרצ"ט

יום שישי - י' סיון

י. רבי כמס מימס מאמו מחכמי ג'רבה, מח"ס מעט מים, תשי"ו | רבי ישמעאל הכהן, מח"ס זרע אמת | רבי עזרא הררי פול מחכמי אר"צ המקובלים, תרצ"ו | רבי אלעזר רקח אב"ד אמסטערדם, מח"ס מעשה רקח | רבי גרשון יחמיאל (בן מרים) אדלשטיין, ר"י פוניבז', התשפ"ג

יום שבת - י"א סיון

יא. רבי שמואל רוזנברג מאוסטרוף, מח"ס באר שמואל | רבי שלמה זלמן ב"ר אליעזר בלוח תלמיד החפץ חיים, תשל"ו | רבי יצחק יעקב וויס ראב"ד ירושלים, מח"ס מנחת יצחק, תשמ"ט | רבי יהודה הורביץ מדזייב, תשמ"ט

מופדות המייש"ר

פריון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום ע"י מו"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 או ביואטסאפ

לעריכת אזכרות

באריחת צהריים של אברכי ורבני הישיבה כולל סעודת ורבני תורה וקדושה כולל תיעוד שישלח אליכם ביואטסאפ

שלוחה 7 או ביואטסאפ

הידור מצווה

הצטיבת לספרי תורה, תפילין וציודות במקומו של מו"ר שליט"א וכן כל ספרי מו"ר

שלוחה 5

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון **שלוחה 6** הצבייר מתבקש בכל לשון של בקשה לא להגיע ללא קביעת תור מראש

רתיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקודך ללא שמות נוספים **שלוחה 7**

בית הכנסת זמני תפילות ושעורי תורה

שאל את הבנות או הרבנים לאחר הישיבה

ישיבה גדולה לבחורים תפארת התורה

שלוחה 10

מכון להוצאת ספרים

יתן להקדיש לעז

תהלים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 8

חלוקת ספרי הזכרת שמות ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה היומית ב-2 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה בוצאפ

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

הכל בטרפון אורד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | 03-55200004 | אורט ישראל 4-בת-ים

טכ"מון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-3718129

קניני התורה

כתוב במדרש תנחומא: מדוע פותחת התורה במדבר סיני? אמרו רבותינו: בשלושה דברים ניתנה התורה - באש, במים ובמדבר. כמו ששלושת אלה ניתנים 'חינם' לעולם, גם התורה חינם לכל באי עולם. עוד אומר המדרש, ש"מדבר" הוא רמז לאדם שצריך להפקיר עצמו כמדבר, ורק כך יוכל לזכות ל"סיני", לתורה. ראש הישיבה היה אומר, ששלושת הדברים האלה - אש, מים ומדבר - מסמלים שלושה דברים שבהם נקנית התורה: ה"אש" רומזת שהאדם צריך ללמוד תורה באש, בחום, בהתלהבות ובחשק; ה"מים" הם סמל הענווה, כי המים יורדים במדרון, ורק מתוך ענווה ניתן לקנות את התורה; וה"מדבר" מסמל את רצון ה', שאדם יפקיר את עצמו ואת כל רכושו לתורה, שיהיה הכל דשן בו, וימחל על כבודו. רק כך אפשר לזכות לתורה.

"זכרתי לך חסד נעורייך... לכתך אחריי במדבר" - לא יום ולא יומיים, אלא ארבעים שנה הלכו עם ישראל אחרי הקב"ה במדבר, נחש שרף ועקרב וצימאון אשר אין מים, ובזכות מסירות הנפש הזאת זוכים להתגבר על כל המשיטנים.

מעלתו של תלמיד חכם

מורינו חכם בן ציון זצ"ל היה אומר לנו, שהוא מוכן לסבול עשרים שנה את הסבל הכי קשה בעולם, רק כדי לזכות להיות תלמיד חכם. הוא היה אומר, שלדעתו הסבל הכי קשה בעולם הוא לשבת באונייה מלאה בדגים מסריחים. הריח מעלה בחילה, ופשוט אי אפשר לסבול את זה. אבל הוא העיד על עצמו שהוא מוכן לסבול את זה עשרים שנה! רק כדי לזכות להיות תלמיד חכם. את הדברים האלה הוא אמר כדי לסבר את האוזן, שנדע הסביר מה זה תלמיד חכם שידע לעיין לאסוקי שמעתא אליכא דהלכתא. חכם בן ציון היה המעיין הכי חריף שיש, והוא היה אומר "לא ראיתי תורה כמות הרש"ש - העיין וההבנה הזאת. השערות סומרות ונושרות לי כשאני לומד את הרש"ש".

חכם בן ציון היה אומר לנו, שכל מי

משולחן המלך

פגעים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש הנערכים משולחן המלך מתוך שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ו

מעלת חודש סיון

דורשי רשומות אמרו, כי **סיון** הוא ר"ת: "סוף ייסורים ותחילת ניסים". בעזרת השם, שיהיה כך לכל עם ישראל, כי אין לנו כוח יותר לייסורים, ואנחנו כבר רוצים לראות ניסים גדולים וישועות גדולות. הצירוף של חודש **סיון** הוא **יוה"ה**, ר"ת של הפסוק: "יתדותיו ולצלע המשכן חשנית". האותיות י' ו-ו' הן זכרים, ואילו שתי הה"ן הן נקבות. בחודש סיון מופרדים הזכרים מן הנקבות, והכוח הרוחני עובד על ידי הקדושה. שלושה ימים לפני מעמד הר סיני ציווה הקב"ה את בני ישראל לפרוש מגשותיהם ולהתקדש, כדי להיות ראויים לקבלת התורה. עכשיו בני ישראל צריכים לדבוק בכלה, שהיא התורה הקדושה.

הייתי שכן של רבי יוסף כהן, שהיה אב"ד גדול ומקודש בירושלים, ואכיו של רבי דוד. הוא היה מצטט את דברי רבי איסר זלמן מלצר, שכחג השבועות דנים את האדם על כל הניסיונות והקשיים שיש לו ברוחניות - כלומר, כמה יזכה ללמוד תורה למרות כל הניסיונות. רבי ברוך ממז"בז' היה אומר: "אצלי, חג השבועות גדול יותר מראש השנה, ולמה? כי בראש השנה דנים את האדם על הגשמיות: מה יהיה עם הפרנסה? מה יהיה עם הבריאות? אך בשבועות דנים אותו על הרוחניות: כמה יזכה ללמוד תורה? כמה יצליח להתעלות? והרוחניות היא הרי העיקר.

לכן, לעתיד יביא הקב"ה את הר סיני לירושלים, יניחנו בהר המוריה ועליו יבנה את בית המקדש; בית המקדש אומר שירה וכל ההרים עונים אחריו. למה צריך בית המקדש להיבנות דווקא על הר סיני? כי הר סיני מסמל את התורה שניתנה עליו, והיסוד של בית המקדש ושל כל דבר רוחני הוא התורה, הר סיני. בלי תורה אין כלום.

חודש סיון, מזלזל תאומים. זהו רמז למשה ואהרן, ששניהם שקולים כאחד, והתורה ניתנה על ידם. כך נאמר גם בזוהר הקדוש, ש'תאומים' הם רמז לתורה שכתב ולתורה שבעל פה, שאת שניהם קיבלנו במעמד הר סיני. יש לדעת, שבהר סיני לא קיבלנו רק את התורה שכתב, אלא גם את שבעל פה -

עונג שבת

נאמר במדרש: מדוע ניתנה התורה במזל "תאומים"? אם יבואו אומות העולם כטרוניה, מדוע לא קיבלו את התורה, שלו היו מקבלים את התורה, גם הם היו מקיימים אותה, מה עונים להם? "כולתם להתגייר ולהצטרף אלינו, כמו יעקב ועשו שהיו תאומים. ובכלל, הקב"ה סבב אצל כל אומות העולם והציע להם לקבל את התורה, אך אף אחת מהן לא רצתה, כל אחת מסיבתה שלה.

הקב"ה הפקיד ביידינו פיקדונות יקרים, את הילדים שלנו. לכן, כל הבית צריך להתנהל לפי התורה. צריך להשקיע ולתקן מה שצריך לתקן, כשההורים משמשים דוגמה ומופת לילדיהם.

מפי מרן מו"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

בשיעור שלישי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

הזה הקב"ה הראנו את אהבתו הגדולה, כשנתן לנו את התורה, שהיא חמדה גנוזה כבר בתקע"ד דורות קודם שנברא העולם. הקב"ה נתנה לנו והוציאנו מעבדות לחירות ומשעבוד לגאולה. כל זה כדי להביאנו לחג השבועות, "החתונה הגדולה", הזיווג של החתן עם הכלה "ביום חתונתו וביום שמחת ליבו" – "יום חתונתו" זה מעמד הר סיני, ו"שמחת ליבו" זה מתן תורה. כשהגענו להר סיני, פסקה זוהמתן של ישראל, שזה ה"אירוסין". אבל "יום שמחת ליבו" זה היום הקדוש, יום מתן תורה, כשהקב"ה ירד על הר סיני לתת לנו תורת אמת. איפה עוד יש דבר כזה בעולם? איזו זכות גדולה היא, שזכינו שנתנו לנו מן השמיים את התורה הקדושה. זה יום שאין כמוהו בעולם! אירוסין וקידושין אפשר לעשות על ידי שליח, אבל נישואין אי אפשר ע"י שליח. למשל, אם הכלה מחכה בחופה, והחתן לא הצליח להגיע, הוא יכול למנות שליח ולומר לו: "תהיה שליח שלי, ותקדש לי אישה", ואז השליח אומר לה: "הרי את מקודשת בטבעת זו לפלוני בן פלוני כדת משה וישראל", והקידושין האלה "תופסים". היא מקודשת והופכת לאשת איש. אבל נישואין אי אפשר על ידי שליח. לכן, גם במתן תורה, הקב"ה בכבודו ובעצמו בא וירד על הר סיני, ונשא אותנו כמו שהחתן נושא את הכלה. ממש ככה, זה פלא פלאות לראות כמה "אהבת אותנו ורצית בנו ורוממתנו מכל הלשונות, וקידשתנו במצוותיך". ואז, הקב"ה הרים את הר סיני באוויר, ואמר להם לישראל "אם אתם מקבלים את התורה, מוטב. ואם לאו, כאן תהא קבורתכם." אך מה עשו עם ישראל? אמרו: "נעשה ונשמע. בחרנו בך, ואנחנו אוהבים אותך." ואז הנה הנה החל להאיר כאור יקרות, ועם ישראל ראו איך הקב"ה פותח את כל שבעת הרקיעים ממעל, כשהם תלויים ועומדים באוויר, וגם פתח להם שבעה ארצות מתחת, והם ראו איך כולם רוקדים, "עליונים שישו, תחתונים עלו". כל זה היה בקבלת התורה. גם עכשיו, כשעם ישראל מקבל את התורה, זו שמחה גדולה.

ישראל. הוא קנה רימון אחד ופתח אותו – את תוכו זרק, ואילו את הקליפה אכל. הוא חשב שזה כמו שאר הפירות – אבוקדו, משמש, זיתים, אפרסק – שבהם זורקים את הגרעין ואוכלים את מה שעוטף אותו. כל בני המשפחה התאפקו לא לדבר סרה על פירות א"י, למרות שקליפת הרימון היתה מרה. בסוף, התברר להם שצריך לדעת איך לאכול את פירות א"י, כי לכל פרי יש את דרך אכילתו. אנחנו נכנסים עכשיו לזמנים הגדולים של מתן תורה. צריך לדעת איך לנהוג בזמנים האלו. יש שחושבים שהעיקר זה מאכלי חלב ומעדנים, במקום לחשוב שהעיקר זה התורה, ה"כלה". האכילה היא רק אמצעי, כדי שיהיה כח לעבוד את ה', אך המטרה היא הרוחניות והמצוות. חלילה, שלא נהיה כמו אותו אחד שזרק את פנים הרימון ואכל את קליפתו, ונשאר עם טעם מר ויבש בפה...

בתורה לא כתוב התאריך המדויק של חג השבועות. לא כתוב באיזה יום בחודש הוא חל, אלא רק שהוא מגיע חמישים יום אחרי חג הפסח. הכוונה בזה היא ללמדנו שהיום המיוחד לקבלת התורה הוא כל יום מימות השנה! כלומר, כל יום ניתן לקבל את התורה מחדש.

מעמד קבלת התורה

דבר ראשון, צריך להתכונן ולדעת שכיום הגדול

שהוא תלמיד חכם, רואים את זה כתוב לו על המצח. אחרי מאה ועשרים, כשהוא עולה לבית דין של מעלה – ושם, לא לכל מקום אפשר להיכנס – אבל מי שכתוב לו על המצח "תלמיד חכם", כל הדלתות נפתחות לפניו. לצדיקים יש את מעלתם, אבל מי שהוא רק צדיק ולא תלמיד חכם, לא פותחים לו את כל הדלתות שפותחים לתלמידי חכמים.

ההכנה לחג השבועות

הכל תלוי בהכנה שהאדם מכין את עצמו ועושה עצמו כלי ראוי לקבלת התורה. לכל אחד יש את הכוחות שלו ואת הכישרונות שלו, אבל העיקר הוא הרצון ללמוד, ואז יתקיים בו "לפני מי אתם מיטהרים, ומי מטהר אתכם" – "מי" הוא בגימ' חמישים, שהיא הבינה העליונה שמטהרת כל אחד ואחד מאתנו שרוצה להיות כלי ראוי לקבל את התורה בחג השבועות.

וכך גם אומר ה"חפץ חיים", שאדם הרוצה לבשל את הבשר, צריך קודם להפשירו. כל עוד הבשר קפוא, אי אפשר לבשלו. למשל, באדם עם הרכה חביות שמן, אותו הוא מבקש למכור לכל השכונה. יש לו מספיק לכולם. אבל, כמה כל אחד יקבל? תלוי איזה כלי הוא יביא עימו. מי שהביא בקבוק, יקבל כמות של בקבוק. מי שהביא חבית, יקבל כמות של חבית – כל אחד לפי הכלי שלו. כך גם הקב"ה, רוצה להרעיף עלינו שפע, אך השאלה היא כמה האדם מסוגל לקבל, איזה כלים הוא הכין...

מספרים על יהודי שעלה עם משפחתו לארץ הקודש. מיד כשהגיע, נשכב על הקרקע ונישק את אדמת ארץ ישראל. לאחר מכן, פגש ברוכל שמוכר רימונים. שמחו בני המשפחה לאכול מפריה של ארץ

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן דות הי"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

מעמד סיום הש"ס והזוה"ק

לרגל יום השנה הראשון של מרן זקן המקובלים הסבא קדישא

רבי שלום שמואל זצוק"ל

שיתקיים א"ה כ"ח סיון תשפ"ה

כל הקודם להירשם מראש לטעונת ההלולא – זוכה

התקשרו עכשיו והבטיחו את מקומכם למעמד קדוש זה של טעונת ההלולא!

03-5520004 <<<

משולחן המלך

– כולם שמחים, כל הבריאה שמחה... אמר להם הקב"ה, "אם ישראל מקבלים את התורה, מה טוב. ואם לאו, אשיב את העולם לתוהו ובוהו." יש יצר טוב ויש יצר הרע, והקב"ה 'פפה' עלינו לעבדו ית', כי היצר הרע לא מפסיק לנסות לפתות ולהכשיל אותנו. ומה כתוב עליו, על היצר הרע? "אם פגע בך מגוול זה, משכחו לבית המדרש, אם אכן הוא, נימות, ואם ברזל – מתפוצץ." לכאורה, היה צריך לומר הפוך – שהאבן "תתפוצץ" והברזל "נימוח". אלא, נרמז כאן שהתורה יכולה לשנות את האדם ולהפוך את ליבו.

מהו "עצרת"? בדרך כלל, החג 'עוצר' את האדם ממלאכה. פה ה"עצרת" שלנו בהקשר של התורה, "עוצרת" את האדם ממידות רעות – "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורת תבלין". התורה מהפכת את האדם ואת טבעו, ממידות רעות למידות טובות. זה כל העניין.

ר' פנחס בן יאיר, שהיה חמיו של רשב"י, הלך לבית הוועד כשתלמידיו מתלווים עימו. בדרך, הם היו צריכים לחצות נהר. אמר רבי פנחס: "נהר נהר, חלוק מימין", ונחצה הנהר וחלק לו את מימיו. אמרו לו תלמידיו: "ומה אתנו?" אמר להם: "מי שידע בעצמו שלא ביזה אדם מעולם, יכול לעבור. אך מי שלא בטוח בעצמו, שלא יעבור, כדי שלא יסתכן." תלמידיו היו גדולי תורה, ובכל זאת רואים שלא מספיק ללמוד תורה, אלא צריך להיזהר בכבוד הזולת, כי מי שמבזה את חברו, מבזה צלם אלוקים, את המלך הוא מבזה. צלם האלוקים הוא החותמת של המלך, צורת המלך. לכן צריך מאד להיזהר בזה. היה אחד מחכמי ישראל, שהמלך שאל אותו למה היהודים לא זוכים לגאולה אחרי גלות ארוכה כל כך, רצופת סבל וייסורים. עשה אותו הרכ שאלת

היא שהאדם יקים דורות חדשים. הפירות של מתן תורה הם התורה עצמה, שהיא מיישרת את האדם ומטהרתו ומצילה אותו מדברים רעים. בזמן מתן תורה, כל העולם עצר מלכת. ציפור לא צייצה, עוף לא פרח, שור לא געה...

לחג השבועות יש ארבעה שמות: חג העצרת, חג הביכורים, חג מתן תורה וחג השבועות. אבל מכל השמות, השם השגור בפי כל הוא "שבועות". למה? יש לזה הסבר נפלא – הקב"ה נשבע לעם ישראל שלא יחליפם ולא ימירם באף אומה אחרת. גם אנחנו נשבענו לקב"ה שלא נחליף אותו. לכן, יש כאן שבועה כפולה – גם השבועה שלנו וגם זו של הקב"ה. ולכן זה נקרא חג שבועות, בגלל שיש כאן שתי שבועות.

אבל יש לכך פירוש נוסף. המילה "שבועת" – שבועות – כתובה חסר ו', והיא ר"ת של "שבועות", "ביכורים", "עצרת" ו"תורה" (מתן תורה). הכל רמז ב"שבועות". העיקר הגדול שאנחנו נדע איך להתגבר על יצרנו הרע. זה המטרה.

בפרקי הקורבנות כתוב, "שעיר חטאת לכפר עליכם". אך בשבועות לא כתוב "חטאת", אלא כתוב "שעיר לכפר עליכם", כי התורה היא המכפרת ושומרת עלינו מכל הדברים הרעים.

בגנות המידות הרעות

כתוב בתהילים, "ישמחו השמיים ותגל הארץ"

את התורה מוטב, ואם לאו כאן תהא קבורתכם? זה לא מובן. אם נתאר לעצמנו חתונה גדולה ומפורסמת של בן מלך עם בת מלך, וכל באי העולם רוצים להשתתף בחתונה הזאת. הכינו ארמונות ואולמות מפוארים, ומכל עבר נהרו כולם אל החתונה. והחתן והכלה מחכים כבר לעמוד יחד תחת החופה. ואז מוציא החתן אקרה ומכוון אותו לראש הכלה ואומר לה, "את רוצה להתחתן אתי, או לא?" היא לא מבינה. היא שואלת, "מה? בשביל מה האיומים האלה? הרי ברור שאני רוצה להתחתן..." למה שהחתן יעשה דבר כזה? זו התנהגות מאוד מוזרה. אבל בדיוק כך עשה לנו הקב"ה כשכפה עלינו הר כגיגית ושאל אם אנחנו מוכנים לקבל את התורה. בשביל מה ההקדמה הזו? הרי כבר הגענו להר סיני בא' בסיון, עשינו ככל שהורה לנו משה רבנו, כולנו בחרנו בה' האלוקים, אמרנו "נעשה ונשמע", אז למה היה צורך לכפות את ההר עלינו? אלא, שכל זה עשה הקב"ה לטובתנו. היתה כאן חוכמה נפלאה. ומה? כידוע, אדם שלקח אישה בכוח, אם אח"כ לא מצאה חן בעיניו, "לא יוכל לשלחה כל ימיו". הקב"ה אומר: "בניי אלה, עוד יומיים יבואו וימרדו כי ויעברו על מצוות התורה. מה אעשה איתם? הרי איני רוצה לכלותם." לכן, מה עשה הקב"ה? לקח אותם בכוח, כדי שמחר יאמרו לו: "אינך יכול לגרש אותנו..." פלא פלאות.

חג השבועות

מפסח עד עכשיו אכלנו רק שעורים. בזמן בית המקדש היו מביאים בעומר "מנחת שעורים". שעורים הם מאכל בהמה, ועכשיו זוכים להעלות מדרגת בהמה לדרגת אדם. למשל, אדם שפותח עסק גדול, שמח לצאת לדרך חדשה. אבל מתי השמחה שלו אמיתית? כשרואה שהעסק באמת מצליח. כך גם חתן וכלה, יש להם שמחה גדולה. אבל השמחה האמיתית היא כשרואים את הפירות, שהם הילדים שהולכים בדרך השם. כל המטרה, אומר הרמב"ם,

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר ה"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריות
ושובע שמחות אמן

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רביעי ג' סיון תשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"פ

יקיור פלוני

היקיור ע"י ח"ה פלוני אלמוני חי"י יה"י שויבה לשפעה ברכה
הצלחה פרנסה טובה ובשפע, נחת ושמחה בריאות איתנה,
אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דעייט אמן

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ₪ חד פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

צדיק באמונתו וחייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עברלחק שליט"א
מאבירי המוסדות

אנחנו השבוע כסייעתא דשמיא פותחים חומש חדש חומש במדבר, ונכנסים לשלושת ימי ההגבלה,

ראיתי פירוש יפה של החיד"א הקדוש על הפסוק "ומטה גר ונשיא לבני גד אליסף בן דעואל" (א' יד) ובהמשך הפרשה קוראים לו "דעואל" מה פתאום השתנה שמו? ומכאן הגאון חיד"א שכאשר חילקו את הדגלים קיבל כל שבט חלקו, ראובן קיבל דגל אחד, יהודה קיבל דגל אחד, וכך יצא שבני לאה קיבלו שני דגלים שהרי היו לה שישה בנים וכל שלושה לקחו דגל, נותרו שישה שבטים, דגל נוסף לקח אפרים בן רחל, ואת הדגל האחרון לקח דן שהוא בן בלחה שפחת רחל, ולולפה שפחת לאה לא נשאר דגל, וגם שהוא מכניה היה צריך גם לקבל דגל או לכל הפחות שיעשו הגרלה בין שני השפחות? אולם כשהקב"ה קבע שהדגל ינתן לזן ולא לגר לא רק שגד לא התנגד לכך אלא אפילו לא התמרמר ולא התלונן אלא קיבל את זה בשלווה גמורה ובאהבה, מיד קרא הקב"ה לנשיא גר אליאסף ושאל אותו מדוע לא שאלת לסיבת הדבר? אמר אליאסף איך אפתח פי ואדבר כשאתה החלטת כך? אין לי מה לומר... אמר לו משה ששנית כך, בחלקך יקבר משה רבינו שהוא המוחזק של עם ישראל, ובנוסף הקב"ה שינה את שמו "מדעואל לדעואל" מפני ששתק זכה שהשם יקרא לו דעואל מלשון חבר אל שכביכול נהייה חבר של השם יתברך, מי מאיתנו לא רוצה להיות חבר של השם יתברך, דבר זה תלוי בידיים שלנו אם נהיה בעלי אמונה ונאמין בהשם יתברך אשר בידו הכול וכל מה שהוא עושה זה לטובתנו, ושיגיע לנו ניסון נקבל באהבה בלי להתלונן, או איזה מעלה גדולה אדם יכול להגיע להפוך כיום אחד להיות כביכול חבר של השם יתברך,

וזה עיקר קבלת התורה כמו שכותב הגאון מוילנא בספרו אבן שלמה "שעיקר נתינת התורה לישראל שישמו ביטחונם בהשם יתברך" הרי לנו מכאן מהי מטרת התורה שהשם יתברך נתן לנו, שנאמין בו ונבטח בו אשר "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזים עליו מלמעלה" (חולין ז) הבה נכין את עצמו בשלושת ימי הגבלה הללו ביתר שאת וביתר עוז ביסוד זה של האמונה בהשם, ככה יהיה לנו בית קיבול לקבל את האורות של מתן תורה,

אמן ואמן שבת שלום וחג שמח

הכירה, ענה לו בעל הבית שהעיר במרחק ארבעה ק"מ משם, זה רחוק מאוד, ביקש ממנו "האורח" שיזמן עבורו עגלון שייקח אותו, אמר לו בעל הבית, "אני עצמי עגלון. אם תרצה, אני יכול לקחת אותך." שאל אותו כמה זה יעלה, ונקב במחיר הנסיעה. אמר לו: "טוב, קח אותי." הושיבו היהודי בעגלה וכיסה אותו בשמיכה, ואז שאל: "לדיך תרצה שאקח אותך?" ענה לו: "לארמון המלוכה." שאל היהודי, "איך לארמון המלוכה? לא כל אחד יכול להיכנס לשם, אתה רוצה שיענישו אותי? הרי אסור לי להיכנס לשטח הארמון ללא הזמנה." אחרי מסע שכנועים, הסכים העגלון היהודי לקחתו. כשהגיעו לארמון, קפץ המלך מהעגלה, ועובדי הארמון זיהו שהוא המלך שהלך לאיבוד, וכולם שמחו מאוד על שובו. הם הכניסו את בעל העגלה לחדר הכניסה לארמון ואמרו לו לחכות שם. בינתיים המלך התרחץ, הסתפר והחליף את בגדיו לכגרי מלוכה. לאחר שהתיישב על כסאו כשהכתר לראשו, הורה להכניס אליו את העגלון. כשבא היהודי לפניו, שאלו המלך: "האם אתה מכיר אותי?" אך היהודי לא זיהה אותו כלל. שאל המלך: "יש לך אולי בבית תמונה של המלך? ענה, "יש לי, אבל זה לא עוזר לי..." אמר לו המלך: "אני האורח ששהה בביתך. אתה הצלת את חיי. איזו מתנה אני יכול לתת לך? אני מוכן לתת לך עיר שלמה, שכל תושביה יעלו לך מיסים... אני גם יכול לתת לך מיליון דולר... מה שתבקש, תקבל ממני. אך האיש לא ידע מה לענות. כשראה המלך שהוא מתמהמה בתשובתו, הוא איבד את סבלנותו ואמר, "אם לא תענה לי, אתן לך את דמי הנסיעה, ושלום על ישראל." בסוף אמר, "יש לי בקשה אחת. כבר שנים אני מסתובב בעיירות עם סוסי ועגלתי ומוכר מוצרי סדקית. אבל יש רוכל נוסף שמתחרה בי, רצוני לבקש שהוד מלכותו יוציא צו נגד המתחרה שלי, שלא יבאו לתחום שלי..." אמר המלך: שוטה שבעולם... הצעתי לו עיר שלמה, הצעתי לו גם סכום כסף גדול ביד... אך בסוף זה מה שיש לך לבקש?"

אז הורה המלך שהרב היהודי צדק, הקנאה, התאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם. הוא מוכן לוותר על הכל, העיקר שהשני לא ייכנס לתחומו....

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

<< להפצת העלון:
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ורחמים בדרך
התעלות "במידות טובות" והנהגות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאגרי המוסדות

נתינת התורה במדבר = כל אחד יכול!

פרשת השבוע - במדבר. התורה הקדושה ניתנה במדבר ונאמרו בכך כמה רמזים לדרך האדם לזכות לקנין התורה, ובפרט שאנו לפני חג שבועות - חג מתן תורה נאמר כמה חיזוקים.

האחד: כשם שהמדבר הוא שטח הפקר ואין לאנשים העוברים בו יתרון האחד על חברו כי הוא שטח שכולם יכולים ללכת בו - כך התורה נתונה לכל מי שרוצה ומבקש אותה באמת. היא 'הפקר' שהיא לא שייכת דוקא למשפחות אצולה רבניות ולא לעשירים וכבר אמרו לא לזלזל בכני עניים שמהם תצא תורה וכן התורה אינה שייכת לבעלי כישרון אלא כל הרוצה יכול ויטול (וכידוע הם דברי הרמב"ם בסוף הלכות שמיטה ויובלות) וכמו שאומר הכתוב: "תורה צוה לנו משה מורשה קדילת יעקב" שהתורה נחלת כלל ישראל וכל הרוצה לזכות בכתרה של תורה יכול לבוא ולטול בעמל וביגיעה.

השני: המדבר כולם דורכים עליו והוא הדרך לאדם החפץ לזכות בכתרה של תורה להיות ענו סבלן ואדיר דוח. גם אם דורכים עליו, גם אם אמרו עליו מילה לא במקום הוא ממשיך בדרכו ללמוד עוד ועוד תורה. הענו גם יודה על האמת ויאמר טעיתי כשטעתי אך אם הוא בעל גאווה הוא לא מסוגל להודות על האמת ויאחז בדבריו אף שידע שטועה - לכן לא יוכל לעולם לזכות באמת לתורה - אם לא שיהא בעל ענוה ומידות.

אולם עוד יסוד גדול האיר הנאון ר' משה שטרנבוך שליט"א בספרו "ביאורים והנהגות":

אם היו שואלים אותנו האם יש סיכוי שייצא משהו חיובי ממדבר - כל אדם היה משיב שלא, מה כבר יכול לצאת ממדבר?

והנה במדבר ניתנה התורה על הר סיני באותו מקום שחשבו שממנו לא יצא כלום...

ללמוד אותנו: גם אם האדם חושב 'אני לא יוצא', 'אני לא מסוגל', 'אין סיכוי שייצא ממני משהו', מחשבות אלו מוטעות. על ידי ההמשך בלימוד התורה בעמל לבסוף ייצאו הפירות היפים והמהודרים. אל ייאוש.

רבים מגדולי ישראל היו בעלי כישרון חלש ובזכות ההתמדה והעמל זכו בסיועה דשמיא לכתרה של תורה.

הדברים מכוונים גם כלפי הורים לילדיהם - על האדם החובב להאמין בילדיו - בכישוריהם וביכולותיהם, לעודד אותם ולהרים את רוחם.

וכמוכן לא לשכוח להאמין גם בעצמו שהוא יכול ומסוגל להתעלות במעלות התורה והיראה בדרך ה'.

משולחן המלך

תורה. לכן, כדאי שנצל את הזמן שלנו.

עכשיו הכל מתחיל מחדש. אלה ימים חדשים. האדם נעשה כבריה חדשה. זו שנה חדשה, וצריך לנצל את זה.

מעלת הלימוד בליל שבועות

כתוב בזוהר שבליל שבועות הקדוש הזה, מי שיושב ללמוד תורה כל הלילה, יהיה כתוב ב"ספר הזכרונות", ומעטרים אותו בעיטורין עילאין. מה צריך לעשות כדי לזכות בכך? לעסוק בתורה - מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, וכך כל התנ"ך. ילמוד דרשות וקראי ברא דחוכמתא בזוהר הקדוש. לא כתוב שבליל שבועות צריך ללמוד ש"ס ופוסקים. כל זמן אחד תלמוד ש"ס ופוסקים, אך בלילה הזה תלמוד כסדר הזה, "בגין דאילן אינון תיקונין דילן ותכשיטה" - כלומר אלה התיקונים והתכשיטים של השכינה הקדושה. "והיא ועולמותה" - השכינה, עם שבע גערותיה, עולה ועומדת מעל ראשי הלומודים, וכיום החג היא לא תיכנס לחופה בלעדירה. הקב"ה שואל אז את השכינה: "מי אלה?" והיא אומרת: "אדוני, אלה עזרו לי כל הלילה וקישטו אותי בתורה שלמדו". ואז הקב"ה מעטר אותנו בעטרות ומכבד אותנו בשבעים ברכות. את כל מי שטרח לכבוד השכינה, אומר ר' שמעון בר יוחאי, הקב"ה מזכיר אותם אחד אחד וכותב אותם בספר הזכרונות. ומוסיף רשב"י ואומר, שכל מי שהשתדל בלילה הזה יהיה שמור בעליונים ובתחתונים, ויוציא את שנתו בשלום. איזו זכות גדולה זאת.

מעלת התורה אין ערוך

הרב דסלר כותב ב"מכתב מאליו", שאם יאסוף האדם את כל התענוגות שבעולם, מאז אדם הראשון ועד היום הזה - ייקח כל העשירים המופלגים שנהנו כל ימיהם מהעולם הזה מתוך בריאות וכוח, שהיה להם מזל טוב, והם כילו בכל מיני תענוגות, טיולים ומסיבות - אם יאספו את כל הנאות העולם שלהם וישוו אותם לדגע אחד בעולם הבא, שום דבר לא יגיע לעונג הרוחני שיהיה לאדם בעוה"ב. כל התענוגות האלה הם אפס אפסים מול דגע אחד בעולם הבא. תמיד אנחנו אומרים מה שהיה אומר הרב נירמן בספר "דרכי המוסר" בשם ה'סבא מקלם'. הוא אומר, ששווה לאדם לבוא לעולם ולחיות בייסורים נוראיים שבעים שנה, ובלבד שיזכה לומר אפילו רק פעם אחת "ברוך הוא וברוך שמו". וממשיך הרב דסלר ואומר, שאלף פעמים "ברוך הוא וברוך שמו" לא מגיע למעלת "אמן" אחת, ואלף פעמים "אמן" לא מגיעות ל"יהא שמייה רבא" אחד, ואלף פעם "אמן" יהא שמייה רבא" לא מגיעות למילה אחת של תורה! צא וחשוב מה רבה היא זכות התורה.

כאשר תפסו הרומאים את רבי עקיבא והכניסוהו לבית האסורים, הוא פגש שם את פאפוס בן יהודה. אמר לו פאפוס לרבי עקיבא: "אשריך שנתפסת על דברי תורה, ואוי לו לפאפוס שנתפס על דברים בטלים." שאלו רבותינו, מהם 'דברים בטלים'? הלא פאפוס היה מהרוגי לוד. כשרצתה המלכות להרוג את כל היהודים בגלל גוי אחד שנהרג, בא פאפוס עם חברו והעמידו פנים כאילו הם עצמם האשמים. הם אמרו שהם הרוצחים, למרות שלא עשו כלום, כל זה כדי להציל את כלל ישראל. כתוב שהזכות שלהם היתה גדולה כל כך, שאין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתם. ומה אומר פאפוס לרבי עקיבא? "אוי לו לפאפוס שנתפס על דברים בטלים." למה אלה דברים בטלים? הרי הוא מסר עצמו על כל עם ישראל, אלא, שלימוד התורה הוא במעלה עוד הרבה יותר גדולה. ביחס לתורה, כל השאר זה דברים בטלים... תראו מה זה הכוח של לימוד תורה... זהו כוח אדיר. תראו מה אדם יכול להשיג כשהוא לומד

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות וימיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אורט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שנים אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שתיה קלה וחמה
לדורות הלומדים

שהוא ממונה על הרג ומלחמות, אי הכי מלא אתבטל מעלמא ואם כן כל זה יתבטל מן העולם.

ס"מ מתחנן לקב"ה שיתן לישראל התורה ומורה על מכירת הבכורה

מאריה דעלמא רבונו של עולם, טול אורייתך, ולא יהא חולקא ואחסנא לי בה קח את התורה שלך ולא יהיה לי חלק וירושה בה. אכל אי ניהא קמך אבל אם נח לפניך ונתן ס"מ עצה להקב"ה, הא עמא בני דיעקב, לון אתחזי הרי עם בני יעקב להם ראיה התורה הקדושה, ואיהו חשיב דהא דלטורא אמר עליהו וס"מ חושב שזה מלשונות על עם ישראל שהם יקחו את התורה ולא ישלטו בעולם. ודא הוא זה שכתוב ונרח משעיר למו, משעיר ממש פ' משרו של עשו שהוא שער, נפק נהורא לון לישראל יצא אור של תורה ומצות לעם ישראל. אמר סמא"ל בלבו, ודאי אי בני דיעקב יקבלון דא בודאי אם בניו של יעקב יקבלו את התורה, יתעברון מעלמא יעברו ויתבטלו מן העולם, ולא ישלטון לעלמין ולא ישלטו לעולם, כי לא יוכלו לקיימה ויעברו על מה שכתוב בתורה לא תרצא. אתיב ליה כמה זמנין חזר והשיב לו הש"ת כמה פעמים, שיקח את התורה, ואמר דא ואמר ס"מ שאינו רוצה, ואמר ליה אנת בוכרא ואמר לו הקב"ה, אתה כן בכור, והבכורה כמו ענין המלוכה, שהכן הבכור הוא היורש ונעשה מלך, ולכן אתה הכן הבכור, ולך אתחזי ולך ראיה התורה קודם. אמר ליה הא ליה בכירותא דילי אמר לו ס"מ הרי ליעקב הבכורה שלי, והא אודבן ליה, ואנא אודיתי ועוד הרי נמכרה לו הבכורה ואני הודיתי והסכמתי על המכירה.

ס"מ נתן בכיכול עצה לקב"ה איך יתן לישראל התורה ובנוסף נתן מתנה לעמ"

אמר ליה אמר לו הקב"ה לשרו של עשו: הואיל ולא בעית למחוי לך בה חולקא היות ולא

זוהר על הפרשה

בשעה שרצה הקב"ה לתת את התורה לישראל הלך אצל אומות העולם

(במדבר קצ"ב ע"א) תא חזי, כתיב יי בצאתך משעיר בצעריך משרה אדום ארץ רעשה וגו'. בשעתא דבעא קודשא בריך הוא למיחב אורייתא לישראל בא וראה, כתוב ה' בצאתך משעיר וכו' (שופטים ה ד) בשעה שרצה הקב"ה לתת את התורה לעם ישראל, אול זמין לחו לבני עשו, ולא קבלוה הלך והזמין את בני עשו ושאל אותם אם הם מוכנים לקבל את התורה הקדושה ולא הסכימו לקבל אותה, כמה דאת אמר כמו שאתה אומר (דברים לג ב) יי מסיני בא וזרח משעיר למו עם אור התורה בידו והלך לשעיר שזה הר עשו, ולא בעו לקבלה ולא רצו לקבל את התורה. אול לבני ישמעאל, ולא בעו לקבלה הלך לבני ישמעאל ושאל אותם ג"כ אם הם רוצים לקבל את התורה ולא רצו לקבל את התורה, דכתיב כמ"ש שם הופיע מהר פארן שזה מקום ישמעאל. כיון דלא בעו כיון שלא רצו את התורה, אתהדר לון לישראל, הכי תנינן החזיר לישראל את התורה והם קבלו אותה באהבה וברצון כמש"כ נעשה ונשמע, כך שנינו ולמדנו.

ס"מ מתחנן לקב"ה שלא יתן לו התורה, שא"כ תתבטל כל ממשלתו

(דף קצב ע"ב) מה עבר, קרא לסמא"ל מה עשה הקב"ה, קרא לס"מ שרו של עשו, ואתא קמיה, ואמר ליה ובא לפני ואמר לו: תבעי אורייתא דילי התרצה לקבל עליך את התורה שלי? אמר, מה כתיב בה מה כתוב בה? אמר ליה, (שמות יג) לא תרצא אמר לו הקב"ה, לא תרצא. דליג קודשא בריך הוא לאתר דאצטריך ומסכיר הרשב"י, שדילג הקב"ה למקום שצריך, וידע הש"ת שמצוה זו אינם יכולים לקיים כי יאמר עליהם על חרבך תחיה, כי כל הכח והממשלה שלהם מכה החרב. אמר ס"מ להש"ת: חס ושלום שאני וזרעי נקבל את התורה, אורייתא דא דילך היא, ודילך יהא התורה הזאת שלך היא ושלך תהיה, לא בעינא אורייתא דא לא רוצה בשום אופן את התורה הזאת. אתיב ואתחנן קמיה חזר ס"מ והתחנן לפני הש"ת. אמר: מאריה דעלמא אמר, רבונו של עולם, אי את יחבה לי, כל שלטנו דילי אתעבר אמר, רבונו של עולם, דהא שלטנו דילי על קטולא איהו שהרי השלטון שלי על רציחה הוא, וקרבין לא יחזו, ושלטנו דילי על כפכא דמאדים וקרבנות ומלחמות לא יהיו וכל השלטון שלי על כוכב מאדים

רצית שיהיה לך חלק בתורה, אתעבר מנה ככלא תעבור ותסתלק מן התורה ככל חלקיה לגמרי, אפי' משכע מצות בני נח. אמר ס"מ יאות טוב הדבר ואני נתון הסכמתי. אמר ליה הואיל וכך, הב לי עיטא, איך אעביד דיקבלון לה בני דיעקב דאת אמר אמר לו הקב"ה: תן לי עצה איך אעשה בחכמה שיקבלו את התורה בני יעקב שאתה אומר. אמר ליה מאריה דעלמא, אצטריך לשחרא לון אמר לו ס"מ להקב"ה: רבונו של עולם צריך לשחד אותם, ואז יסכימו, וכיצד לעשות זאת טול נהורא מנהירו דחילי שמיא קח אור מהאור של צבאות השמים, מכל השרים של אומות העולם, חלק חיותם מצד הקדושה, ונהב עליהו ותן על ישראל, ובדא יקבלון לה וכוזה יקבלו אותה, והא דילי יהא בקדמיתא והרי חלקי שכדושה יהיה בתחילה לעם ישראל. אפשיט מניה נהירו דתפא עליה פשט ממנו ס"מ האור שמסכה עליו מצד הקדושה, ויחב ליה למיחב לון לישראל ונתן להקב"ה, לתת אותו לישראל, דהא הוא דכתיב וזו שכתוב ונרח משעיר למו פירוש משעיר ממש, דא סמא"ל דכתיב (ויקרא טז כב) ונשא השעיר עליו משעיר זה ס"מ כמ"ש ונשא השעיר עליו שרו של עשו, מהאור שלו ממש שהם חזיו וניצוצי הקדושה שהיו בשעיר זרח ה"ת ובא. למו לישראל לתתו לישראל.

הקב"ה הולך אצל שר ישמעאל ושואל אם רוצה לקבל התורה

כיון דביער דא כיון שביער ה"ת את אחיות ס"מ מן הקדושה, ואעבר דמא בישא מדרועא שמאלא והעביר הדם הרע מזרוע השמאל, שהיא הגבורה דקדושה שמשם יניקת ס"מ, אתהדר לדרועא ימינא (ס"א שמאלא) חזר לדורע ימין בחסד ששם אחיות בני ישמעאל. חמא ביה אופי הכי, ראה כו ג"כ כך, כלומר דם עכור ואחיה לישמעאל. אמר ה"ת: הכי נמי אצטריך לנקיטא מדמא בישא דרועא דא צריך גם לנקות מהדם הרע מזרוע זו של החסד. קרא לדנ"ב שרו של ישמעאל אמר ליה אמר לו הקב"ה: תבעי את אורייתא דילי רוצה אתה את התורה שלי? אמר ליה אמר לו רה"ב: מה כתיב בה דליג ליה ואמר לא תנאף מה כתוב בתורה דילג לו הקב"ה בכל התורה ואמר לרה"ב: "לא תנאף" כי הם חיים על הנאוף ומשם כוחם וממשלתם. אמר ווי, אי ירותא דא אמר רה"ב: אי ואבוי אם ירושה זו שהיא התורה יחסין לי קודשא בריך הוא ינחיל לי הקב"ה ירותא בישא דיתעבר בה כל שלטני ירושה רעה היא בשבילי, מפני שיתבטל על ידי השלטון שלי, דהא ברכתא דמיא נטילנא שהרי ברכה של המים לקחת, ברכתא דנוני ימא שהיא ברכה של דגי הים, דכתיב שכתוב (בראשית א כח) פרו ורבו וגו'. וכתיב וכתוב (בראשית יז כ) והפריתי אותה והרבותי אותה במאד מאד שנים עשר נשיאם יוליד ונתתיו לגוי

גדול. וכתוב (בראשית טז יב) והוא יהיה פרא
אדם לשון פרה ורכה.

שר ישמעאל מתחנן שישראל יקבלו את התורה ועתה מתנה

שאר ליתחננא קמי מאריה התחיל רה"ב להתחנן לפני
הקב"ה. אמר ליה אמר לו רה"ב להשי"ת: מארי דעלמא,
תרין בגין נפקנא מאברהם רבונו של עולם שני בנים
יצאנו מאברהם, הא בנוי דיצחק הב לון, ולון אתחזי
הרי בנוי של יצחק תן להם התורה ולהם היא ראיה. אמר
ליה לא יכילנא, דאנת בוכרא ולך אתחזי אמר לו
הקב"ה: איני יכול, שאתה הבכור ולך ראיה התורה. שארי
ליתחננא קמיה ואמר: התחיל רה"ב להתחנן לפני הרי"ת
ואמר, מאריה דעלמא, בכידותא דילי יהא דיליה
רבונו של עולם הבכורה שלי תהיה שלו, והאי נהורא דאנא
ידיתנא על דא ואותו האור שאני ירשתי על הבכורה, טול
וקב לון קח ממני ותן להם. וכך עבד, וקבא הוא
דכתיב, וזה שכתוב (דברים לג ב) הופיע מנה פארן האיר
השי"ת לעם ישראל מן האור שקיבל מישמעאל בהר פארן.

כל שר ושר מאומות העולם נתן ג"כ מתנות לישראל

כיון דנטל מתנן אלין לישראל כיון שלקח הקב"ה
מתנות אלו משרי האומות בשביל ישראל מאנן וברכנין
שלטנין מאותם השרים הגדולים השולטים שהם ס"מ ורה"ב
שהם השרש של כל שבעים שרים של אומות העולם, אתא
וקרא להו בא הקב"ה וקרא להם, לכל רכבות קדש שהם
שרים של שבעים אומות העולם, דממנן על שאר עמין
שממונים על שאר אומות העולם, והציע לפניהם את התורה אם
רוצים לקבל אותה, ואתיכו ליה אוף הכי והשיכו לו ג"כ
כך, שאינם רוצים בה בשום אופן והם יתנו שוחד ומתנות וכו',
ומבליהו קביל ונטיל מתנן ומכולם קיבל ולקח הקב"ה
מתנות, שהם כל ניצוצי הקדושה שהיו אצלם שלא יהיה להם
שום אחיזה ג"כ, למיכה לון לישראל לתת להם לישראל.

משל המבאר את השוחד שנתנו השרים לישראל

לאסיא, דתוה ליה חר מאנא מליא מסמא דחיי
לרופא שהיה לו כלי אחד מלא מסם החיים, ונטיר ליה

זוהר על הפרשה

מתנות כאדם וגו'. ובגין כך, ירתו ישראל אורייתא
בלא ערעורא ובשביל כך ירשו ישראל התורה בלי שום
ערעור, ובלא קטרוגא קלל וכלי שום קטרוג. בריך
הוא, בריך שמיא, לעלם ולעלמי עלמא. ברוך הוא
הקב"ה וברוך שמו שהיא התורה הקדושה, שאורך ימים בימינה
שנתן לנו סם חיים שהיא התורה הקדושה, שאורך ימים בימינה
ובשמאלה עושר וכבוד.

ארץ יראה ושקטה

אמר רבי יוסי (שופטים ה ד) יי בצאתך משעיר
בצעדך משדה אדום ארץ רעשה פירוש, בשעתא
דקודשא בריך הוא תב משעיר בשעה שהקב"ה
חזר לשעיר שבקש מהם שיקבלו את התורה, דלא קבילו
אורייתא, וכשלא הסכימו לקבל את התורה, ארץ רעשה
וגו' מאי טעמא רעשה מה הטעם שהארץ רעשה? בגין
דבעאת לאהרן לתתו ובהו לפי שרצתה לחזור כל
הבריאה לתתו ובהו, דהכי אתגני קודשא בריך הוא
בעלמא היות שכך התנה הקב"ה בעולם, אי יקבלון בני
ישראל אורייתא מוטב, אם יקבלו ישראל את התורה
הרי טוב, ואם לאו ואם לא יקבלו בני ישראל את התורה,
אהדר עלמא אחורא את כל העולם כולו לתתו ובהו. כיון
דחמאת ארעא כיון שראתה הארץ העליונה והתחתונה,
דהא אומין קודשא בריך הוא לכל עממא שהרי
הומין הקב"ה את כל אומות העולם, כלומר לשרים שלהם
למעלה, דיקבלו אורייתא שיקבלו את התורה, ולא
קבילו ולא הסכימו לקבלה ומכל עממא לא אשתארו
אלא ישראל בלחודייהו ומכל העמים לא נשארו אלא

עם ישראל לברם שעדיין לא שאל אותם, חשיבת ארעא,
דישראל לא יקבלון כוונתייהו חשבה הארץ שגם עם
ישראל לא יקבלו את התורה כמותם, ובגין כך ארץ רעשה
ומשום כך הארץ רעדה והיתה רעידת אדמה גדולה וחשבו
אומות העולם שהם נבלעים באדמה. כיון דאמרין כיון שאמרין
עם ישראל נעשה ונשמע, מיד שקטה, קדא הוא
דכתיב וזה שכתוב (תהלים ע ט) ארץ יראה ושקטה,
יראה בקדמיתא פחדה בתחילה שמא ח"ו לא יקבלו ישראל
את התורה, ולבסוף ושקטה נחה כאשר קבלו עם ישראל
את התורה בחשק.

לבריה ושמר אותו ליתן לבנו. והנה הגיע הזמן, בעא למיכה
ליה לבריה ההוא פליטון דסמא דחיי שרוצה
ליתן לו לבנו את אותו כלי מיוחד שמן של סם חיים, אסיא
הוה חכים הרופא היה חכם, אמר, עבדין בישין אית
בכתיא אמר, עבדים רעים יש לי בכיתי, אי יקדעון דאנא
יחייב לברי נבוכדזא דא אם ידעו שאני נותן לבני מתנה זו,
יבאיש בעינייהו יהיה רע בעיניהם, ויבעון לקטלא
ליה וירצו להרוג אותו.

מה עבד מה עשה הרופא, נטל זעיר מסמא דמותא,
ושני אפתחא דמאנא לקח מעט מסם המות ושם על הפתח
של הכלי, קרא לעבדיו קרא לעבדיו, אמר לון אמר להם:
אתון מהימנן קדמי, תבעון לזהווא סמא אתם עבדים
נאמנים לפני האם תרצו לזה הסם? אמרו, נחמי מאי הוא
אמר נראה מה זה הסם. נטלו למטעם לקחו לטעום ממנו.
עד לא ארחו עד שלא הספיקו להריח ממנו, בעו למימת
רצו למות. אמרו בלבייהו אמרו בליבם, אי האי סמא
יחייב לבריה אם זה הסם יתן הרופא לבנו, ודאי ימות,
ואנן נידת לרובונא בודאי ימות ואנחנו נירש לארון שלנו
את כל רכושנו. אמרו קמיה, מרנא אמרו לפניו, אדוננו
הנכבד, סמא דא לא אתחזי אלא לברך, והא אנרא
דפולחנא שבקנא נבך סם זה לא ראוי אלא לבנך והנה
גם שכר של העבודה שלנו אנחנו משאירים אצלך, זיל וקב
ליה לשוחדא, דיקבל סמא דא לך ותתן לו השוחד הזה
לבנך שיקבל הסם הזה.

כך הנמשל, קודשא בריך הוא, הוא אסיא חכים,
ידע דאי יחייב אורייתא לישראל, עד לא אודע
לון הקב"ה הוא רופא חכם, ידע שאם יתן התורה לעם ישראל
עד שלא הודיע להם לשרי אומות העולם, בכל יומא הוו
דרפיין לון לישראל עלה וקטליין לון ככל יום היו
רודפים את ישראל על התורה והורגים אותם, אכל עבד דא
אכל עשה הקב"ה דבר זה עם אומות העולם, ובקש מהם בתחילה
ליקח התורה והם לא רצו, ואנן יתבו ליה מתנן ונבוכדזן
בגין דיקבלון לה והם ג"כ נתנו לו מתנות ודורות כשביל
עם ישראל שיקבלו את התורה. וכלהו קביל לון משה,
למיכה להו לישראל ואת כולם קבל משה כדי לתת אותם
לישראל, קדא הוא דכתיב, וזה מה שכתוב (תהלים סח
ט) עלית למרום שביט שבי לקחת

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

מרן רבי עובדיה יוסף זצוק"ל

יש באותו ארגו, וראה שיש שם ספרי קבלה וסידורי
הרש"ש, והכל מלא וגדוש בהנהגות מכ"י מו"ר.

ואמר רבו הגאון הגדול, רבינו עזרא עטיה זצוק"ל,
ראש הישיבה, שאילו לא נבנתה פורת יוסף אלא
רק כשביל מו"ר חכם עובדיה דינו. בשנת תשכ"ט,
הוכתר בשעות הצהריים לרבה הראשי של
תל-אביב יפו, ברוב פאר והדר ובמעמד
גדולי הדור, והיה רעש גדול ושמוחה
גדולה. סיפור לומדי השיעור שלו
בכהכ"נ "שאל צדקה", שכאותו
יום הם אמרו שכבודאי היום
הרב לא יגיע לשיעור הקבוע
ב"שאל צדקה" בירושלים,
כי הוא טרוד שם עם הרבנים
והקהל בענין ההכתרה. והנה
לפתע ראוהו מופיע בשעה
הקבועה לשיעור, ונותן את
השיעור כרגיל, כאילו לא קרא
שום דבר - והיה זה פלא. מי שראה
מה שהיה באותו זמן בתל-אביב, ידע
שהיתה זו ממש מסירות נפש ואהבה גדולה
לתורה.

ידידותו עם גדולי הדורות

כשחזר מן זצוק"ל לירושלים משליחותו בקהיר
שכמצרים [בשנת תש"י], אשר פעל שם רבות ועשה
מהפך רוחני עצום במסירות נפש של ממש, עלה חשש
אצל רבינו שמא יגייסו אותו לצבא ח"ו, ולשם כך היה
חייב להיות רשום בישיבה
(למרות היותו כמעט בן
שלושים). בעצת הג"ד יצחק
רוזנטל זצ"ל (בעל "כרם
ציון" כריני מצוות התלויות
בארץ י"ב כרכים ומנהל
הכולל), נכנס לכולל "מדרש
בני ציון" בנשיאותם רבה
של ירושלים, הגאון רבי
צבי פסח פראנק זצ"ל, ומן
הגאון רבי איסר זלמן מלצר
זצ"ל. שם התקבל בזרועות
פתוחות. הרב פראנק היה
יודע ומכיר כחריפותו
ובגאונותו עוד

מתוך הספרו של מורנו הרב שליט"א
כיום השכנה על גאון ישראל ותפארתו,
פאר הדור והדרו, אור שבעת הימים,
גאון הגאונים, יחיד בדורו
בתורה ובקדושה, אהב
ישראל, מן הראשונים
האדמו"ר כמוהו"ר עובדיה
יוסף זצוק"ל זיע"א:

גדול בגולה ובנסתר

בצעירותו, כמושך
תקופה, היה מגיע
כל יום ששי לביתו
של מו"ר הגאון
המקובל כמוה"ר
מרדכי שרעבי זצוק"ל,
והיו עוסקים בסודות התורה
וסתריה. שאלתי את כבוד מו"ר

הגר"ע יוסף זיע"א, אם זה נכון שלמד תורת הון
עם רבינו מרדכי שרעבי, ואמר לי כענווה שלמד עמו,
ולא האריך יותר. בנו הגאון ר' דוד יוסף שליט"א
סיפר, שהיה לומד עם מור אביו זצוק"ל כל
יום משעה 11 בלילה עד 3, ואח"כ היו
אוכלים מעט. יום אחד, דיבר עמו הרב
על חכמת הקבלה ועל העוסקים בה,
ואמר לו, **"אני למדתי עם הרב שרעבי
משך עשר שנים יחד קבלה, ואח"כ
אמר לו, "אבקש ממך לא לספר זאת
לשום אדם."**

והנה, המהרח"ו כותב בהקדמתו ל"עץ חיים",
ש"לימוד הקבלה נקרא תורה לשמה", כי לימוד
זה אינו שייך כלל לענייני העוה"ז אלא מדבר
בעולמות העליונים, ולכן נקרא תורה לשמה
יעו"ש. ושמעתי, שכאשר מו"ר עבר
דירה מרח"ז לכוטינסקי שכרחביה להר-
נוף, היו לו כידוע ארגזים ע"ג ארגזים של
ספרים, והיה לו ארגז אחד שלא הסכים
שאף אחד ייקח אותו. חתנו, הרב הגאון
מיכאל טולידנו שליט"א, הציץ לראות מה

מהיותו בן ח"י שנה בלבד. ועל אף זקנותו של הגאון
והגבלת הכניסה אליו, ציווה הגאון הרב פראנק לבני
ביתו: **"תמיד כשבא הרב עובדיה יוסף, תכניסוהו
אצלי".** זאת, מכיוון שאוהב היה הגאון הרב פראנק
זצ"ל להשתעשע עם רבינו זיע"א בפלפולי דאורייתא,
וכן היה נהנה מדרך לימודו הישרה. כמו כן, ידע
והעריך את שמירת הזמן שלו. בסופו של דבר בחסדי
ה', בכולל זה סודר לו ענין הדחייה מהצבא, כסיעתא
דשמיא, וכך יכול היה רבינו להמשיך בלימודיו
ובכתיבת ספרי ההלכה "יביע אומר".

באותן שנים בן למד בכולל של הרב פראנק, למדו שם
הרבה מגדולי הדור הקודם. ביניהם, הגאון רבי שמואל
רוזובסקי זצ"ל, הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך זצ"ל,
הגאון רבי שלום מרדכי שברדון זצ"ל, הגאון רבי יעקב
בצלאל זילטי זצ"ל, הגאון רבי ישראל יעקב פישר
זצ"ל, הרב זלניק, הרב מילצקי ועוד ועוד גאונים.

פעמים רבות קרה, שנוצר ויכוח הלכתי סוער בין
הרבנים הגאונים אברכי הכולל ולא היו מגיעים לעמק
השווה, היו אומרים זה לזה "נמתין עד שחכם עובדיה
יגיע ונשאל מה דעתו בענין". ואכן, כשהיה רבינו
מגיע לכולל בשעות הצהריים (כי בבוקר, כאמור, היה
רבינו מתמקד בלימודיו האישיים ובכתיבת פסקיו),
היו מציעים לפניו את ספקותיהם, והחל משיב לאלתר,
"סברת כבודו כתובה בספר פלוני, אך בספר פלוני העיר
עליו וכתב ליישבה כך וכך...". כולו כמעין המתגבר,

שכחור ירדם באמצע השיעור; אין זו דרך ללמוד תורה, אם נרדמים באמצע. כל כך הקפיד, עד שקבע כי אינו מוכן ללמוד כחור שגורם באמצע השיעור.

הוריו של הבחור עובדיה דברו עם הרב מגיד השיעור, ואף עירבו מספר רבנים מהישיבה, אך מגיד השיעור עמד על דרישתו. הוא בשום אופן לא הסכים לקבלו שוב. משראו כך, העלוהו כיתה לשיעור אחר.

זאת, למרות שאם היה רבינו רק מורה ומספר על מה ולמה היה עייף, בוודאי שהיו נושקים לו בחיבה. אך רבינו העדיף לעבור ביזיונות, ובלבד שיקיים את "הצנע לכת עם אלוהים", שלא להודיע לאדם את מעשיו.

צועד לישיבה בכפכים

דוגמא נוספת למסירות נפש לתורה אצל מו"ר הרב עובדיה יוסף זצוק"ל, בבחרותו, חששו

אחיו עליו שהוא כל היום לומד, לאחר

שגם בחורף הקר היה יוצא מהבית לישיבה בשעות הבוקר המוקדמות, מלאות

הצינה. כדי לעכבו מלצאת, מילאו את נעליו במלט.

ראה הרב שאין לו נעליים, ביקש מאימו שתשאל

לו את כפכפי העץ שלה, וכך צעד כל הדרך עד

העיר העתיקה. שאלו אותו חבריו, "למה באת כך,

עם כאלה נעליים

מרעישות?" ענה להם בתמימות, "לא יודע, לא היו לי נעליים, אז לקחתי את הכפכים של אמא".

שרפי קודש

אחיו המנוח, ר' אברהם ז"ל, הבחין בזאת מספר פעמים, והתלבט האם עליו להודיע זאת להוריו. כי אחרי הכל, אין זה רצונם, ומה גם שהדבר יכול להזיק לבריאותו של אחיו. אך מחשבה שנית עלתה לו, כי למעשה אין אחיו הולך למקום לא טוב, ח"ו. אדרבא, נפשו חשקה בתורה כל כך, מעל למשוער, וכפרט בגיל כה

צעיר. מחשבה זו ניצחה, והוא החליט להשאירו במעשיו מכלי להודיע להוריו, עד שהדבר נודע בזמן מאוחר יותר.

כאמור, הבחור עובדיה היה קם ומתפלל בזמן כשאר האחים, אוכל ארוחת בוקר קלה, והולך לישיבת "פורת יוסף" שבכפר העתיקה. הוא היה ערני לחלוטין, כך שלא הורגש שלמד בלילה עד שעה מאוחרת.

אולם, באחד הימים קרה שהעייפות גברה עליו. הרי אחרי הכל עדיין היה עלם צעיר, ובמסגרת השיעור בישיבה, עת מגיד השיעור הסביר את דברי

הגמרא, היטה הבחור עובדיה את ראשו ונרדם. מגיד השיעור הקפיד על כך עד למאוד, ואמר שלא יתכן

להוסיף ולהביא להם מקורות חיים מדברי השו"תם בבקיות עצומה ולא רק מסקנות דבריהם, עד שפשוט כשמלה את כל ספקותיהם.

בכולל זה הרבה רבינו לדון ולהתווכח על עניינים רבים עם ידידו הגר"ש רוזובסקי זצ"ל (לימים, ראש ישיבת פוניבז'), שגם הוא אהב מאוד את דרך הלימוד וקו המחשבה של מו"ר רבינו זצוק"ל.

כאות לידידותם, רבינו זצוק"ל העניק אף הוא סל של שינוח לספריו של הגר"ש רוזובסקי, באמרו, כי מכל ספרי הלימוד הנלמדים בישיבת הקדושות, מוצאים חן בעיניו ספריו של הגר"ש רוזובסקי יותר מכולם, שסברותיו ישרות ונפלאות ומתקבלות על הדעת בלי דחקים, ובהרבה מקומות הוא זכה לכוון לדברי הקדמונים, בשל היותו רגיל בלימוד סברותיהם.

צערו על חורבן ירושלים

עוד משחר בבחרותו, היה רבינו רגיל לערוך כל לילה תיקון חצות בככיות גדולות על צער השכינה. גם כשנישא לרבנית מרגלית ע"ה, היה ממשיך כהרגלו לעשות תיקון חצות בככיה. מספרים, שהרבנית ביקשה ממנו שיפסיק, מכיוון שהיה נחלש מאוד מכך, אך הרב לא היה מסוגל להפסיק. היא הלכה ותבעה אותו בכי"ד, ושם הוחלט שבכדי לשמור על בריאותו יסתפק בפעם אחת בשבוע או פעמיים שכן יכול לעשות תיקון חצות.

למה הבחור נרדם בשיעור

היה זה בבחרותו של רבינו, בהיותו כבן ארבע-עשרה שנים, עת התגורר בשכונת בית ישראל. נפשו חשקה בתורה בלילות כבימים, ורצה לישב ולרוץ על דפי הגמרא עד לשעות הקטנות של הלילה, אך הוריו לא הסכימו לאפשר לו לעשות כן עד שעה מאוחרת, מאחר שחששו לבריאותו. מה עשה רבינו, שעז היה רצונו ללמוד תורה? היה מתארגן לשינה כשאר אחיו. ושוכב במיטה ככולם, ומשראה שהכל כבר נמים את שנתם, היה לוקח את בגדיו ולובשם על הפיגמה, יוצא את הבית בחשאי ושם פעמיו לעבר בית המדרש הסמוך "באר שבע". את המפתח לבית הכנסת הוא קיבל מידי הגבאי. וכך יושב ללמוד בחשק כאוות ליבו במשך כשלוש שעות, ואז שב וחזר על עקבותיו אל ביתו, וגם את שנתו כשאר אחיו, כשבבוקר היה קם יחד עם כולם כאילו לא אירע דבר.

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

המשך הלכות שבועות

מתי ראוי לנשים לברך ברכת שהחיינו ?

נכון שלא יברכו הנשים בשעת הדלקת הנרות את ברכת שהחיינו, אלא ישמעו בשעת הקידוש ויצאו יד"ח, ואשה שמברכת בשעת הדלקת נרות לא תענה אמן בשעה שמברכים שהחיינו בשעת הקידוש, כדי שלא יהיה הפסק בין הקידוש לשניה, [ובדיעבד אם ענתה יצאה יד"ח, וכן ראוי שתברך לאחר שמדליקה נר אחד לפחות, מחשש הפסק], [חזו"ע יו"ט עמ' שו].

מתי הזמן הראוי לאכול מאכלי חלב?

מבואר ברמ"א (סי' תצד סעי' ג) שיש מנהג לאכול מאכלי חלב, יש שרצו לומר שכדאי לאכול בסעודה ראשונה מאכלי חלב, גם משום המנהג, וגם שלא יהיה כבודות בזמן הלימוד כלילה, והיותו נכון לאכול מאכלי חלב לאחר תפילת שחרית בשעת הקידוש, ולאחר מכן יעשו סעודה במאכלי בשר לפני חצות היום, משום שיש מצוה בכל סעודה כיו"ט לאכול בשר ולשתות יין, כיון שנאמר בחז"ל אין שמחה אלא בבשר ויין (פסחים כט), ודעת המג"א שיש לאכול בשר גם כליל יו"ט, [כן הוכיח בשערי תשובה (תקכט ס"ק ה) ע"פ מש"כ המג"א שיש גם כליל יו"ט מצוות שמחה מדאורייתא], וכן נהגו חכמי ישראל הגרע"י זצוק"ל ויבלחט"א אאמו"ד שליט"א לאכול גם כליל החג בשר, גם כדי לצאת לפי דעת המג"א וגם שכך הוא יותר כבוד יו"ט.

וכן יזהר שלא להרבות באכילה כדי שלא יכבד עליו הלימוד שזהו העיקר של החג שיוכל ללמוד בחשק את התורה הקדושה

ולפי המקובלים שיש ענין לאכול סעודת יו"ט על לחם כמה שיותר סמוך לתפילה, יעשה את הקידוש החלבי על לחם, ומי שודאי יאכל לפני חצות היום סעודה אפשר להקל לאכול את המאכלי חלב גם כלא לחם.

הלכות המצוות בקידוש

חייב לבצוע על שתי כיכרות ככל יו"ט (שו"ע סי' תקכט סעי' א).

בשעת הקידוש שמביאים מיני מזונות, יזהר לאכול או פחות משיעור של 160 גרם [שיש אומרים שהוא שיעור של קביעות סעודה], או שיאכל יותר משיעור של קביעות סעודה של 216 גרם, ויטול ידיים ויברך המוציא ולאחר מכן ברכת המזון, או שיאכל כזית לחם ואז לא נכנס לכלל ספקות, [כיון שיש ספק כמה הוא שיעור

מעשה ביהודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בעניני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאבירי מוסדותינו

שכירות על חנות שרופה

שאלה: ראובן השכיר לשמעון חנות למשך שנה. לאחר חצי שנה, נשרפה החנות כליל באש שפרצה כתוצאה מרשלנות של שמעון. ראובן תובע משמעון המשך תשלום השכירות על חצי השנה הבאה, לעומתו טוען שמעון כיון שהחנות אינה ראויה לשימוש ואין אתה מעמיד לי חנות אחרת אני חייב לשלם לך שכירות, מה הדין.

תשובה: שמעון חייב לשלם לראובן על כל תקופת השכירות.

הנימוק: בסמ"ק ש"ב (סעיף יז) פסק השו"ע שאם המשכיר אמר לשוכר "בית זה אני משכיר לך" ונפל הבית, אין המשכיר חייב לבנותו והשוכר אינו משלם לו אלא רק על הזמן שהשתמש בבית. וכתב הרמ"א שם נשרף הבית דינו כנפל, ואם נשרף כל העיר הוי מכת מדינה ומנכה לו משכירותו מה שלא דר בו. והקשה בסמ"ע (סקל"ד) אם נשרף הבית דינו כנפל שאינו משלם מה שלא השתמש, א"כ מה ההבדל בין זה לבין נשרף כל העיר שגם שם אינו משלם מה שלא השתמש. ולכן הגיה בדברי הרמ"א נשרף הבית דינו כנפל וי"א שצריך ליתן לו כל שכרו, ואם נשרף כל העיר הוי מכת מדינה ומנכה לו מה שלא השתמש ע"ש. וסברת דיש אומרים שכשנשרף צריך לשלם הכל, מה שאין כן בנפל הבית שאינו משלם לו אלא רק מה שנשתמש, ביארו האחרונים שכשנפל הבית זה מוכיח שיהיה הכיתרעו קודם ומזלו של בעל הבית הוא לכן בעה"ב מפסיד, אבל נשרף הבית הוא דבר המתחדש מעתה ומזלו של השוכר גרם לכן הוא צריך לשלם הכל.

ובנידון דידן נראה שאפילו הסוברים שנשרף הבית דינו כנפל ופטור השוכר, אין זה אלא כנשרף שלא ברשלנות השוכר, אבל אם נשרף ברשלנותו של השוכר חייב לשלם על כל משך זמן השכירות, דהוי כגורם היזק בפשיעה (גרמי בפשיעה) שנידון כמזיק במזיד וחייב.

קביעות סעודה במיני מזונות האם ג' ביצים (שהוא שיעור 160 גרם) או ד' ביצים (שהוא שיעור של 216 גרם).

וכן צריך לדעת את הברכה של כל עוגה, שאם יש בה מיני מזונות כגון תחתית שכאה כדי להחזיק את הגבינה או הקצפת או כדי שיהיה מקום שיוכלו לתפוס בו את העוגה ולא בשביל הטעם של העוגה, מברכים עליה שהכל נהיה בדברך, אבל אם הוא בא להטעים את העוגה, מברך עליה בורא מיני מזונות, ולענין ברכה אחרונה, אם יש שיעור של מזונות (של 27 גרם) יברך ברכת על המזון, ואם אין שיעור במזונות אלא בגבינה או בקצפת, יברך ברכת בורא נפשות, (ע"פ דברי השו"ע סי' ריב סעי' ב והמג"א שם).

ואדם שאוכל עוגה שיש בה מזונות והוא מעוניין רק בגבינה או בקצפת, או שהוא מסופק למה בא המזונות, יפריד מעט מהמזונות ויברך עליו, ויכוון שלא לפטור את הגבינה או הקצפת ואחר כך יברך עליהם שהכל נפטר, (הלכה ברורה באוצרות יוסף ח"ח סי' יב).

צריך לעשות הפרדה בין אכילת מאכלי החלב לאכילת מאכלי הבשר, [באופן שאוכלם בזה אחר זה בתוך כדי שעה (אורל"צ ח"ה עמ' רה) של הרהר וקינוח שצריך לאכול דבר מה ולשתות דבר מה ולשטוף את ידיו, ואם שותה חלב לא צריך לאכול דבר אבל צריך לשתות ולשטוף את ידיו (שו"ע יו"ד סי' פט סעי' ב, הליכו"ע ח"ז עמ' מג).

וכן יזהר שלא לאכול בשר וחלב על שולחן אחד, אלא כל אחד בשולחן נפרד (שו"ע יו"ד סי' פח סעי' א-ב).

הנהגות לערב שבועות

ידוע שיש ענין גדול לטבול במקוה בערב חג השבועות, להיטהר ולהתקדש לכבוד החג ולכבוד קבלת התורה (שער הכוונות חג השבועות דרוש א).

ויש להסתפר בערב החג לשיטת המקובלים שלא מסתפרים כל"ג בעומר אלא רק לפני החג, ויש להזדווח ולהסתפר מוקדם ויש שמקלים גם בערב דערב החג.

ונאמר בזהר (הקדמות זוהר ח"א ח) על מי שלומד כלילה שמתברך בשבעים ברכות ושבעים כתרין, וכן אמר האריז"ל שמוכסח לו שישלים שנתו, ויזהר ללמוד בחשק ולא להתנמנם, ושיהיה בתענית דיבור, ויתגבר כארי להתפלל שחרית.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אהרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

ערכה של התורה

איאת שבת (פח): אמר רבי יהושע בן לוי בשעה שעלה משה למדבר לקבל תורה, אמרו מלאכי השרת מה לילד אשה בינו, אמר להן לקבל תורה בא, **אמרו לפניו, חמדה גנוזה לך תשע מאות ושבעים וארבע דורות קודם שנברא העולם, אתה מבקשה ליתנה לבשר ודם,** "מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו ה' אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ, אשר תגה הודך על השמים, (היינו שתשאר את התורה שהיא הוד בשמים) אמר לו הקב"ה למשה החזר להם תשובה, אמר לפניו משה, ריבונו של עולם מתיירא אני שמא ישרפוני בהכל שבפיהם, אמר לו הקב"ה אחוז בכיסא כבודי וחזור להם תשובה, שנאמר "מאחז פני כיסא פרשו עלינו עננו" ואמר רבי תנחום פסוק זה מלמד שפרש שדי מזיו שכנינו ועננו עלינו - על משה (פרש"י ראשי תיבות - פירש שדי מזיו), אמר לפניו רבונו של עולם תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה "אנכי ה' אלוהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים", אמר להם למצרים ירדתם לפרעה השתעבדתם, תורה למה תהא לכם, שוב מה כתיב בה "לא יהיה לך אלקים אחרים", בין העמים אתם שרויים שעובדים עבודה זרה. שוב מה כתיב בה "זכור את יום השבת לקדשו", כלום אתה עושים מלאכה שאתם צריכים לשבות ושוב מה כתיב בה "לא תשא", משא ומתן יש בניכם, שוב מה כתיב בה "כבד את אביך ואת אימך", אב ואם יש לכם, שוב מה כתיב בה לא תרצח, לא תנאף, לא תגנוב, קנאה יש בניכם יצר הרע יש בניכם, מיד הודו לו שנאמר ה' אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ ואילו תגה הודך על השמים לא כתיב, מיד כל אחד נעשה לו אוהב ומסר לו דבר שנאמר **"עלית למדורם שבת שבי לקחת מתנות באדם"** - בשכר שקראנוך אדם לקחת מתנות.

המלאכים לא רצו ליתן את התורה למשה, והתווכחו איתו משום שהוא אדם העשוי מחומר בשר ודם, מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו, **אדם יצור בעל תאוות ולכאורה אינו ראוי ואינו כדאי לקבל "הוד" זה, דבר נכסף שכזה.** אבל משה נצחם, ואיך נצחם משה? משום שהתורה ניתנה למי שהוא "אדם", למי שהוא יצור בעל תאוות, למי שיש יצר ברע, למי שיש בו קנאה ותאוה למי שיש אב ואם ועומד וזו בניסיונות. לפי שהתורה הרי היא כל כך מקודשת ועליונה ואילו משה רבינו אומר שבתורה הקדושה היא הנוגעת, **שטגולתה לדומם את האדם משפלות ולהעלותו לדרגת מלאך עלי אדמות לגרום לאדם שימאס בענייני העולם הזה ויחשוק ויחפץ בקרבת ה' ובזה ניצח משה את המלאכים והסכים עמו ה'.**

כמה ערך לתורה, כי יקרה היא מפנינים וכל חפצך לא ישוו בה, איאת בכרכות (סא): "תנו רבנן, פעם אחת גזרה מלכות הרשעה שלא יעסקו ישראל בתורה בא פפוס בן יהודה ומצאו לרבי עקיבא שהיה מקהיל קהילות ברבים ועוסק בתורה אמר ליה עקיבא אי אתה מתיירא

ההשפעה של המצווה הרי הוא מושך עליו שפע של קדושת המצווה לאין ערוך ואין שיעור.

וכמו שמצינו ג' כ בנמ' (יומא מז.) מעשה היה בקמחית אישה גדולה ששבעה בנים היו לה, וכולן שמשו בכחונה גדולה. אמרו לה חכמים: "מה עשית שזכית לכך". אמרה להם: "מימי לא ראו קורות בית קלעי שערי". אמרו לה: "הרבה נשים עשו כן, ולא הועיל" יש לישב מדוע לאותה קמחית עלתה בידה ולשאר נשים שנהגו כן לא עלתה בידם והרי גם הן צנועות היו ולא ראו קירות ביתן את שערוותן. א"כ מה הסיבה שדוקא היא זכתה לכך. **והביא בספר אור הזה, שונה הייתה קמחית משאר הנשים,** ידעה היא והרגישה שמצווה זו חשובה וערכה רב שראויה היא בעבורה לשכר גדול כל כך, שהרי ששאלוה החכמים מיד ענתה שבזכות צניעותה זכתה, היא העריכה והחשיכה את הצניעות כל כך שידעה שבזכות זה מגיע לה שכר רב של שבעה בנים כולם כוהנים גדולים, שאדם שחי עם ערך כזה לדחיות ממילא כל הנהגתו באופן מיוחד, קמחית חיה כידיעה שלמצוות יש ערך עליון וממילא כל מעשיה היו תחת רושם וכוונה מיוחדת. שאר נשים גם כן צנועות היו, אבל לא העריכו מצווה זאת כל כך, ממילא התנהגותם והרגשתם כלפי המצווה הייתה באופן רפוי יותר וללא כוונה עילאית, ולכן לא זכו למה שזכתה קמחית.

וכמו שבערך המצוות מושכים אור ע"י הערכה הגדולה למצוות ככל שהאדם מעריך את לימוד התורה וקדושת כל מילה ומילה בלימודו בעסק התורה הקדושה ובהערכת מידותיה הנפלאות והרחמניות של התורה הקדושה ומבין כמה אור של קדושה הרי הוא מושך מכל **אות ומילה של לימוד תורה על עצמו** ועל כלל ישראל ושרק התורה יש לה מציאות בעולם, ואילו שאר דברים כלפי התורה הקדושה אינם נחשבים למציאות כלל, הרי הוא מושך אור עצום ומקדש את עצמו ואת העולם כולו עימו וכמו שנאמר (משלי ב, ה), "אם תבקשנה כספך וכמטמונים תחפשנה אז תבין יראת ה' ודעת אלהים תמצא" דהיינו רק אם יש לך ערך ותשוקה למוצאה כמטמונים וכספך רב רק ע"י תוכל למשוך ולהשפיע את הכחינה של דעת אלוהים שתשפיע על בחינת הדעת שלך ועל כן, יש תמיד לשנן לעצמנו דברי חז"ל "יקרה היא מפנינים מכון גדול שנכנס לפני ולפנים" אין גדולה כתורה אפילו יותר מהמצווה הכי קדושה של כה"ג לכפר על ישראל, שיקרה היא מפנינים וכל חפצים לא ישנו בה. וצריך לדעת שכמה שאנחנו אכן מאמינים בזה אבל בתוך תוכי ליכנו אין זה יותר אמיתי כמו שהיה אמיתי אצל רבותינו התנאים הקדושים האמוראים והראשונים לפי שסבורים אנחנו שהתורה חשובה לנו כל מפנינים, אבל במכון התוצאה אם יאמרו לנו שנקבל סכום גדול כאם נלמד יותר טוב וברצף הדבר יועיל לנו שנוסיף בלימודינו, ואילו היה לנו ערך לתורה יותר מפנינים בלא שיתנו לנו ממון רב, היינו מנצלים את זמנינו וכו' וכך כל אדם צריך לבחון עצמו ולהשתדל לעלות מעלה מעלה מפנימיותו והי' לא ימנע טוב להולכים בתמים ואין טוב אלא תורה שנאמר כי לקח טוב נתתי לכם תורת אל תעזובו. אמן.

מפני מלכות? אמר לו: **אמשול לך משל למה הדבר דומה** לשועל שהיה מהלך על גב הנמר וראה דגים שהיו מתקבצים במקום למקום, אמר להם: מפני מה אתם בורחים? אמרו לו: מפני רשות שמביאים עלינו בני האדם. אמר להם: רצונכם שתעלו ליכשה ונדור אני ואתם כשם שדרו אבותי עם אבותיכם? אמרו לו: אתה הוא שאומרים עליך פקח שבחיות, לא פקח אתה אלא טפש אתה, ומה במקום חיותנו אנו מתייראים, במקום מיתתנו על אחת כמה וכמה, אף אנחנו עכשיו שאנו יושבים ועוסקים בתורה שכתוב בה "כי הוא חיך ואורך ימך", כך אם אנו הולכים ומבטלים ממנה עאכ"ו. אמרו, לא היו ימים מועטים עד שתפסוהו לר"ע וחבשוהו בבית האסורים, וחפסו לפפוס בן יהודה וחבשוהו אצלו, אמר לו: פפוס מי הביאך לכאן? אמר ליה: אשריך ר' עקיבא שנתפסת על דברי תורה אוי לו לפפוס שנתפס על דברים בטלים" (ברכות סא:). **ופירש הגר"א, שאותו פפוס בן יהודה,** הוא אותו פפוס אחי לוליאנוס הנקראים בכל מקום הרוגי לוד שעליהם נאמר: "שאין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתם בן עדן", מעשה שבו מסרו פפוס ואחיו את חייהם למען הצלת כלל עם ישראל - בת המלך נמצאה הרוגה והאשימו את היהודים ונגזרה גזרה קשה עליהם, ואמרו שני אחים קדושים אלו אנו הרגנוה, ונתחייבו הם בלבד לשריפה, ובוה הצילו את כלל עם ישראל (תענית יח:). אם כן מפליא שהרי אותו צדיק פפוס בן יהודה אומר לחיבי עקיבא: אשריך ר' עקיבא שנתפסת על דברי תורה אוי לו לפפוס שנתפס על דברים בטלים, והרי פפוס נתפס והוצא להורג על שמסר נפשו להצלת עם ישראל ואין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתו בן עדן, מה אם כן דברים בטלים הם שנתפס עליהם? אלא שלפי דברי הגר"א הנ"ל רצה פפוס הצדיק ללמדנו - **ביחס לתורה, מסירות הנפש הגדולה ביותר הם דברים בטלים.** ר"ע נתפס על דברי תורה, פפוס על הצלת עם ישראל, זה נקרא דברים בטלים.

אין לנו השגה בקדושת התורה ובערכה, חמדה גנוזה מלפניו, שכל חפצך לא ישוו בה, אפילו חפצי שמים, כנגדה הכל כאין וכאפס, והוא שנאמר: **"ותלמוד תורה כנגד כולם"** - תיבה אחת של תורה כנגד כולם. מתפקידנו שנדע ונכיר בערך הדבר, ממילא נכבדו כראוי לו, מפני כשמכירים בערכו כל התנהגותו כלפיו נעשה באופן מיוחד לגמרי. **וכתוב ברמב"ן שכלל שאדם מעריך את המצווה אשר הוא עושה ומאמין בערך של**

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל

גיל בן אסנת

טל בן מדי

אלהו בן סאלמה

ורד בת יסמין

איל בן יסמין

שילה בן נטלי חיה

ירמיהו בן ויקטוריה

מאיר בן מדי

הנניה בן מסעודה

לתרומות והנצחות

03-5520004

מרדכי בן נטלי חיה

יניב בן משה

פריטים טמונים - פרשת במדבר לפניכם תמונה מסעודת חג השבועות

בתמונה הוטמנו 15 פריטים מפרשת "במדבר"
מי מגלה ראשון? חג שבועות שמח!

הפריטים שעליכם לחפש:

ארון הברית - הכיל את לוחות הברית
אהל - מקום מגורי בני ישראל במדבר
מנורה - מנורת שבעת הקנים הזהובה
חצוצרות כסף - לאיתות ולקריאת העם
מזבח הזהב - מזבח הקטורת הפנימי
מגבעות - כיסויי ראש הכהנים הרגילים
אפוד - בגד הכהן הגדול המיוחד
מעיל - חלק מבגדי הכהונה
ציץ הזהב - "קדש לה" על מצח הכהן הגדול
כתנת - חלק הכהן הבסיסי
קשת - כלי מלחמה
חרב - כלי המלחמה העיקרי
מגן - הגנה בקרב
יין - יין לניסוך על המזבח
סולת - קמח מובחר למנחות

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"ברקים, קולות ולוחות - מה השתנה בהר סיני?"

כל העם רואה את הקולות, הברקים והלוחות - אבל משהו בתמונה הזאת... שונה.
מצאו את 15 ההבדלים שהתחבאו בין ההר, העננים והקהל העצום! בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי תורה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

מתן תורה

ואילו כשאדם הוא חיקוי של אדם אחר ולא לפי השלמות שלו מחמת שמקנא מאחרים ולא נמצא במקום העצמי שלו אינו יכול להגיע לשלמות האמיתי, וכל נשמה בכריאה יש לה את התכלית הפרטית שלה וזה השלמות האמיתי של החיבור של כל ישראל כאשר כל אחד בשלמותו במקום שלו. אבל אם אדם ירצה להגיע למקום אחר אין כאן שלימות גם אם יחשוב שיעשה את השלמות השניה של המקום האחר בשלימות היותר גבוהה ומלבד שזה דמיון וכו' הרי הוא פוגם בכל הסדר כאילו רוצה שיהיו שלוש ידיים או שתי ראשים חלילה.

ופעם אמר ראש הישיבה חכם שלום הכהן לאחר התלמידים האם אתה רוצה להיות אברהם אבינו? אמר לו התלמיד ודאי! ודרגת אברהם אבינו ע"ה נכספה וגם כלתה נפשינו מתי יגיעו מעשינו למעשה אבותינו. **אמר לו ראש הישיבה** ומה אם חברך יהיה הוא ולא אתה האם יפריע לך הדבר? **דע! שאם יפריע לך סימן שאתה עובר את עצמך ולא עובר את ח"ת...** ופעם סיפר שהיו חכמים שמפחדים מדברי הרכינו יונה בשערי תשובה שכתב שאם יש בו מחשבה מדוע חבירו זוכה לעבוד את ה' בשלימות יותר ממנו והרי צר בעבודת חבירו הרי זה נחשב לשונאי ה' ומכלל הזדים שאין להם תקווה הוא, בר מינן ה' ירחמינו וישיבנו בתשובה שלימה לעבודתו

ועל כן יש להזהר בלילה הקדושה של ליל חג השבועות ללמוד **בחשק רב את הארבעה ועשרים ספרים שהם כנגד כ"ד קישוטי כלה** להכניסה להתקדשותה והתעלותה וכנגד כ"ד פרקי משנה דשבת שהיא הכלה הכלולה וכנגד עשרים וארבעה צרופי שם הווייה ברוך הוא להשלים הכתר העליון וליתן למלכות את כל חפצה על ידי טהרתם של כנסת ישראל שעלו לסוד החמישים לאחר שנטהרו שבעה שביעיות, **ובעצם הקירבה להר סיני ביום הזה ונתנית התורה ובחינת שני לוחות הברית אשר סודם עליון וכימים אלו מתעורר שוב קרבת ה' גדולה זו ומקבלים ברכה עליונה מפי ח"ת כל המקשטים את המטרונות ונזכה לגאולה שלימה אמן**

וידיעם דברי הכ"ח שצריך לכוון בלימוד התורה שאין כוונתו ללמודה כחכמה חיצונית **אלא ללמוד בכדי שהשכינה תשרה בו ואדם שלומד כן יכול להיות כמלאך** וכדברי החזו"א הידועים וביאור העניין של השראת השכינה בפשטות היינו אור אהבת ה' אהבת התורה ואהבת ישראל שזה דביקות השכינה שהשכינה היינו הצד הטוב שבנשמות ישראל שזה המידות הנפלאות של התורה וישרותה שהיא רחמים במקום הנכון ועשיית הצדק במקומו הנכון, וכל התורה ניתנה על פי העולמות העליונים

וביום חג השבועות שמשפיעים על השכינה הקדושה את האור כיצד ימשוך אור זה של השכינה הקדושה על עצמו ועל כלל ישראל? היינו על ידי המידות הטובות שמחיל אותם על עצמו ואהבת ה' שבקרב הרי הוא מקשט כזה את השכינה הקדושה כנסת ישראל. **ועל כן צריך האדם לטבול לפני עמוד השחר** משום שאנחנו עם ישראל בחינת כנסת ישראל שנמשלה ליונה החופפת בכנפיה על בניה וכשם שצריך לטבול ולהכניס עצמו לתוך מי המקווה כך צריך להכניס את מי הטהרה של התורה הקדושה דהיינו לימודה מידותיה והליכותיה הקדושים והישרים בקרינו וכאשר אדם זוכה לעשות זאת ולעשות חשבון נפש בשמחה ואהבה **וככל שעושה מעשיו לשמה ובורק עצמו מחוצצי טבילה דהיינו שבורק בנפשו שרוצה שגם כל הסובבים אותו יעבדו את ה' ואין לו חלילה קינאה בעבודתם את ה', הרי הוא זוכה להשראת השכינה.**

וכמו שאנחנו מוצאים בפרשתינו פרשת במדבר את סדר המחנות שעם ישראל חנו במדבר, וכפי שכתוב במדרש שבשעה שעם ישראל קיבל את התורה עם ישראל ראה את מחנות המלאכים וסדר עמידתם בכבוד לכוראם ונתקאו מכר, **ומרוב אהבתם להי"ת כקשו גם הם את הסדר של הדגלים** וזה מה שנאמר 'דגלו עלי אהבה'. ואמר משה להי"ת אולי יהיה קנאה על ידי זה ששבת זה יותר רחוק ושבת זה יותר קרוב, אמר לו ה' שלא תהיה קינאה לפי שזה 'אות לבית אבותם' דהיינו שכבר יעקב ביקש מהשכטים לשאת את מטתו כסדר הזה (שהוא סדר של יב פרצופים וגבולי אלכסון אולי) והוא סדר המרכבה שאצל המלאכים זה מרכבה עליונה ואצל ישראל זה מרכבה תחתונה ובסדר זה יש יותר את השראת השכינה לפי שלכל אדם יש את שלמותו כאשר הוא במקומו המיועד לו

רבותינו תקנו בתפילה את נוסח חג השבועות הזה זמנן מתן תורתנו באהבה זכר ליציאת מצרים, והיינו שכל ספירת העומר שזכינו כל עם ישראל לספור ולהכין עצמינו לקראת מתן תורה להוציא את עצמינו על ידי אתערותא דלתתא מתוך ג' שערי טומאה ולהכנס בג' שערי קדושה (רא"ק ואבי"ע דהאי שתא בהתחללותא עם שאר שית אלפי שני וכו') וכל עבודה רוחנית זו היא להגיע מהבחינה של הלחם שעורים שהיה בהקרבת העומר שבחג הפסח לבחינה של שני הלחם – לחם חיטה העשויים חמץ לפי שכבר הגענו לתכלית ואין החמץ לפגע לנו לפי שכבר ראויים אנחנו להשראת השכינה ולקבלת אור התורה הקדושה מפיו יתברך כביכול אל בית הקיבול של אוזנינו כאפרכסת בכחינת נעשה ונשמע בחינה של השתוקקות וביטול מוחלט להי"ת באהבה ויראה שרק על ידה ניתן לקבל את התורה כפי שידוע שאת התורה שוכנת אלא במי שמשים עצמו כמדבר.

והנה בברכות התורה אנחנו מברכים **'אשר נתן לנו את תורתו ברוך נותן התורה'** ויידוע שאלת המפרשים מדוע בתחילה אומרים אשר נתן לנו לשון עבר ואילו בסיום הברכה אומרים נותן התורה לשון הווה?

ופירשו רבותינו שיסוד הדבר הוא שבכל יום יש נתינת התורה מסיני והיינו שבכל ככל רגע ורגע משפיע הי"ת את השפעת התורה כפי אשר האדם מכין את עצמו לכלי קיבול וזהו ענין מה שאמרנו **ז"ל בכל יום יהיו בעניין כחדשים שהדברים מאירים כנתינתם בסיני** ומי שעמל בתורה הרי הוא כמקבל את התורה מפי הגבורה ממש וכפי שכתוב בט"ז.

ויעיין בספר הרוחות מספרות להגר"י פתאיה שידוע שהיה מדבר עם רוחות אשר היו נטפלים לבני אדם בעולם הזה, וכתב שם שפעם דיבר עם רוח של אדם כשר אחד וביקש ממנו לעלות לבי"ד של מעלה לשאול כמה שאלות ואחת מן השאלות הייתה בעניין תורה, אולם אותה רוח השיבה מענה על כל שאלותיו מלבד על השאלה בעניין תורה שהשיבה הרוח שאמרנו כבי"ש של מעלה דהיות ובמתים חופשי מלימוד התורה ואין לה את הזכות לזה עתה על כן מן השמים ישלחו את התשובה לתוך מחו ומחשבתו של הגר"י ללא שליחים נוספים, וכך הווה שבאותו זמן בדיוק שלחו לו התשובה. ונמצאנו למדים כיהודה ועוד לקרא שכל מחשבה של תורה הרי ניתנת לפי הזכות של האדם בכל רגע ורגע

הם לא יבקשו.

אנחנו נדאג,

כי גם להם מגיע חג!

בזכותם נוכל להעניק סל מצרכים חלבי
למשפחות שזקוקות לזה באמת

זכות ראשונה:

שמות התורמים יוזכרו בתפילה מיוחדת

שיערוך גדול המקובלים **הרב בניהו שמואלי** שליט"א
בקבר דוד המלך בחג השבועות - אחרי סיום כל ספר התהילים!

זכות שנייה:

הסגולה המיוחדת של **רבי חיים פלאג'י**

שנהגו לעשותה בערב חג השבועות

ומועילה לפרנסה שמירה וישועה!

הזכות שלכם:

שליש סל - 104 ש"ח

הזכרת שם אחד בתפילה המיוחדת

סל שלם - 312 ש"ח

הזכרת 4 שמות בתפילה המיוחדת

התרומות מוכרות לצורכי מס ע"פ סעיף 46 לפקודת מס הכנסה

להשתתפות בחסד « 03-552-0004